

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/32/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200185
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200185.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: REMAX s. r. o., so sídlom Tarnov 103, IČO: 44 272 073, právne zastúpeného JUDr. Patrik Holinga, s.r.o., so sídlom Hlavná 25, Košice, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/427019/2013 zo dňa 09. septembra 2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/5/2014-48 zo dňa 18. decembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/5/2014-48 zo dňa 18. decembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/427019/2013 zo dňa 09. septembra 2013, ktorým podľa § 74 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“ alebo „zákona č. 563/2009 Z. z.“) nevyhovelo odvolaniu žalobcu a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9711401/5/1731921/2013/Med zo dňa 06. mája 2013. Týmto rozhodnutím Daňový úrad Prešov vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty určenej podľa pomôcok podľa § 48 ods. 1 písm. d/ daňového poriadku za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 20 577,77 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd konštatoval, že rozhodnutie a postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom. Uviedol, že v danom prípade vyzval správca dane počas výkonu

daňovej kontroly dvakrát žalobcu na predloženie dokladov a evidencií v súvislosti s výkonom daňovej kontroly. Hoci žalobca výzvy prevzal, ku kontrole nepredložil (okrem zmlúv a výpisu z bankového účtu) žiadne doklady, čím prakticky správcovi dane neumožnil vykonať daňovú kontrolu. Preto v súlade s § 48 ods. 1 písm. d/ daňového poriadku určil správca dane daň podľa pomôcok, čo v žalobe žalobca ani nenamietal a táto otázka nebola sporná ani v daňovom konaní. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nedôsledného postupu pri aplikácii § 48 ods. 5 daňového poriadku považoval za potrebné zdôrazniť, že v konkrétnom prípade sa podľa pomôcok určila daň z pridanej hodnoty, pričom uvedené zákonné ustanovenie (§ 48 ods. 5) ukladá správcovi dane prihliadať iba na také okolnosti, z ktorých vyplývali pre žalobcu výhody, a ktoré boli v procese určenia dane zistené.

Následne dal do pozornosti, že špecifickými a výnimočnými sú tieto okolnosti u dane z pridanej hodnoty z toho dôvodu, že akýkoľvek nárok v súvislosti s daňou z pridanej hodnoty sa viaže na splnenie konkrétnych zákonných podmienok uvedených v zákone č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“). Ak teda žalobca navrhoval správcovi dane zohľadniť nutné výdavky na dodávku vody, tepla, energie, ako aj ostatné náklady na prevádzku budovy, bolo nevyhnutné pre účely určenia dane predložiť účtovné doklady, resp. iné doklady, ktoré v zmysle § 48 ods. 4 daňového poriadku mohol správca dane využiť ako pomôcky a posúdiť ich vplyv na posúdenie dane. Keďže tieto doklady žalobca nepredložil, správca dane nemal k dispozícii žiadne pomôcky, preto ich nemohol ani využiť.

Ďalej konštatoval, že z rovnakých dôvodov žalobca neúčinne namietal, že pri určení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2010 podľa pomôcok mal správca dane ako pomôcku využiť porovnanie kontrolovaného obdobia s rovnakým obdobím iného účtovného roku žalobcu, resp. s iným daňovým subjektom vykonávajúcim rovnaký predmet činnosti v podobnom podnikateľskom prostredí.

Zdôraznil, že v prípade dane z pridanej hodnoty je potrebné nároky posudzovať individuálne tak, aby boli v súlade so špecifickými podmienkami upravenými v zákone č. 222/2004 Z. z., teda aj keď sa žalobcovi mohlo navonok zdať, že išlo o využiteľné pomôcky (iné zdaňovacie obdobie, iný daňový subjekt s rovnakým predmetom činnosti), nešlo o identické zdaniteľné obchody (o rovnakých dodávateľov, rovnaký predmet obchodu, rovnaký deň dodávok, rovnaké množstvá, rovnaké ceny dodania atď.), preto ich nebolo možné využiť ako pomôcky.

Za nedôvodnú mal aj námietku žalobcu, že v tabuľke celkového rozdielu dane z pridanej hodnoty je zarátaný aj nevrátený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie 11/2010 a 12/2010, čím je skreslený rozdiel uvedený v tabuľke o 27 200,60 €. Uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie 11/2010 bol žalobcovi vrátený dňa 24. februára 2011 vo výške 17 224,52 € a za zdaňovacie obdobie 12/2010 dňa 25.03.2011 v sume 9958,08 €. Dodal, že za účelom dokladovania reálnosti vyplatenia ďalších platieb (podielov z výherných prístrojov) v konkrétnej výške žalobca nepredložil žiadny doklad, ktorý by mohol byť využitý ako pomôcka, uvedenou informáciou (pomôckou) nedisponoval ani správca dane a zmluva medzi prevádzkovateľom a vykonávateľom deklaruje iba percentuálnu výšku a spôsob jej výpočtu, teda ani tento návrh žalobcu nebolo možné akceptovať.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 205 ods. 1 písm. c/, d/ a f/ OSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, keď nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Zároveň súdu prvého stupňa vyčítal, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj že napadnuté rozhodnutie krajského súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukazujúc na ustanovenie § 48 ods. 5 daňového poriadku namietal nesprávnosť postupu správcu dane, ktorý pri určení dane nezohľadnil nutné výdavky na dodávky vody, tepla, energie, ako ani ostatné náklady, nutné na prevádzku budovy. Rovnako opomenul aj subdodávky služieb nutných na udržanie

chodu, upratovanie, správu a opravy budovy. Uviedol, že správca dane jednostranne zohľadnil u daňového subjektu len výstupy bez toho, aby zohľadnil náklady na vstupe. Ďalej namietal, že protokol o určení dane podľa pomôcok je zavádzajúci a jeho výsledok je v priamom rozpore s ústavou garantovaným slobodným podnikateľským prostredím. Súčasne navrhol, aby bol vypracovaný protokol vykonaný znovu, resp. aby sa na jeho závery v ďalšom konaní neprihliadalo. Dodal, že správcovi dane doložil okrem iného aj svoj bankový výpis za obdobie november 2010, v zmysle ktorého správca dane uznal platby uskutočnené bankovými prevodmi. V spojitosti s uvedeným správcovi dane vyčítal, že nezohľadnil aj hotovostné platby ako podiely z výherných prístrojov, terminálov v roku 2010.

Nesúhlasil so záverom daňových orgánov, že v danej veci neunesol dôkazné bremeno. Nestotožnil sa ani s tvrdením, že správca dane nedisponoval v rozsahu svojej činnosti pomôckou - výkazom tržieb videohier, nakoľko hotovostné platby boli a sú daňovému úradu známe z iných daňových tlačív v súvislosti s prevádzkovaním hazardných hier, ktoré spoločnosti uvedené v rozhodnutí podali. Napokon zdôraznil, že sú každý mesiac kontrolované daňovým úradom, čoho dôkazom je aj odtlačok úradnej pečiatky daňového úradu na predmetných výkazoch tržieb videohier. V závere odvolania uviedol, že správca dane pri určovaní dane podľa pomôcok pochybil, keď neprihliadol tiež na tieto okolnosti, z ktorých vyplývajú výhody pre daňový subjekt, ktoré boli daňovým subjektom - žalobcom aj uplatnené.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/5/2014-48 zo dňa 18. decembra 2014 potvrdiť. Uviedol, že s rozhodnutím súdu prvého stupňa sa plne stotožňuje a označil ho za správne. Ďalej uviedol, že odvolacie námietky žalobcu vznesené v odvolaní pokladá za nedôvodné. Doplnil, že obsahom sú identické s dôvodmi uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu, preto v celom rozsahu poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, kde sa odvolací orgán podrobne vysporiadal so všetkými tam uvedenými námietkami. Súčasne uviedol, že sú identické aj so žalobnými dôvodmi, na ktorých nedôvodnosť poukázal krajský súd v odôvodnení rozsudku, preto tento aj vo vzťahu k námietkam odvolania považoval za správny. V ostatnom poukázal na vyjadrenie k žalobe č. 1100305/1/203335/2014 zo dňa 28. apríla 2014 a na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného a správcu dane, s ktorými závermi sa stotožnil aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. apríla 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo preskúmať na základe a v rozsahu včas podaného odvolania, či krajský súd vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 1100305/1/427019/2013 zo dňa 09. septembra 2013 nevyhovel odvolaniu žalobcu a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9711401/5/1731921/2013/Med zo dňa 06. mája 2013, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty určenej podľa pomôcok podľa § 48 ods. 1 písm. d/ daňového poriadku za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 20 577,77 €. Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup

žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o určení daňovej povinnosti na dani z pridanej hodnoty žalobcu ako daňového subjektu za príslušné zdaňovacie obdobie, určenej podľa pomôcok podľa ustanovenia § 48 daňového poriadku.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva tak priebeh výkonu daňovej kontroly, právne závery odôvodňujúce určenie dane podľa pomôcok, ako aj skutočnosť, že výška dane bola určená vzhľadom na obsah riadneho daňového priznania za zdaňovacie obdobie november 2010 podaného pod č. 700/2010/549007 dňa 22. decembra 2010. V tomto bolo deklarované uskutočnenie zdaniteľných obchodov oslobodených od dane vo výške 13.304,06 €. Pri zisťovaní základu dane správca dane rovnako tak prihliadol na predloženú zmluvu uzatvorenú medzi prevádzkovateľom ORFEX, s.r.o. a vykonávateľom REMAX, s.r.o. (žalobcom), z ktorej vyplýva, že žalobca vykonával pre prevádzkovateľa činnosti oslobodené od dane z pridanej hodnoty podľa § 41 zákona č. 222/2004 Z. z., pričom súčasne správca dane vychádzal aj z predloženej kópie bankového výpisu Slovenskej sporiteľne, a.s., č. účtu 0452377183/0900 za obdobie november 2010, podľa ktorej od prevádzkovateľa ORFEX, s.r.o. neboli dosiahnuté príjmy oslobodené od dane. Na základe uvedených skutočností správca dane určil základ dane v sume 13 304,06 €. Zo zisteného základu dane bola určená DPH vo výške 19 % sumy t.j. 3335,25 € a následne určený rozdiel dane 20 577,77 €.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci súdneho preskúmacieho konania súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní súdu spočíva práve v konformnosti použitého postupu určovania dane s právnou úpravou zákonných podmienok pre určenie dane podľa pomôcok v zmysle § 48 a 49 daňového poriadku.

Zákonodarca v § 48 daňového poriadku zveruje do právomoci správcu dane zistiť základ dane a určiť daň podľa pomôcok v stanovených prípadoch, po tom, čo správca dane oznámi daňovému subjektu

určovanie dane podľa pomôcok, pričom dňom začatia určovania dane podľa pomôcok je deň uvedený v oznámení. Zákonodarca ponecháva na správnej úvahe správcu dane pri určení dane použitie pomôcok, ktoré má k dispozícii, alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom, pričom príkladmo uvádza pomôcky tak, že nimi môžu byť najmä listiny, daňové priznania, výpisy z verejných zoznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede objasňujúce skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení, výpisy z účtov vedených v bankách a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, alebo podobných daňových subjektov. Pokiaľ daňový subjekt v priebehu určenia dane správcom dane podľa pomôcok predloží účtovné doklady a iné doklady, správca dane ich môže využiť ako pomôcky. Súčasne zákonodarca správcovi dane pri určení dane podľa pomôcok ukladá povinnosť prihliadnuť tiež na zistené okolnosti, z ktorých vyplývajú výhody pre daňový subjekt, aj keď ním neboli uplatnené.

V ustanovení § 49 daňového poriadku zákonodarca ustanovuje postup správcu dane tak, že správca dane o určení dane podľa pomôcok vyhotoví protokol, ktorý doručí daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie. Na obsah tohto protokolu sa primerane vzťahuje § 47 daňového poriadku, pričom súčasťou protokolu o určení dane podľa pomôcok je aj súpis pomôcok, na základe ktorých správca dane určil daň a oprávnenie daňového subjektu sa písomne vyjadriť len k dodržaniu zákonných podmienok na použitie tohto spôsobu určenia dane a k dodržaniu postupu podľa § 48 ods. 5 najneskôr do 15 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy správcu dane na vyjadrenie sa k protokolu o určení dane podľa pomôcok. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Určenie dane podľa pomôcok je ukončené dňom doručenia protokolu o určení dane podľa pomôcok podľa odseku 1.

V ustanovení § 3 daňového poriadku sú uvedené základné zásady správy daní tak, že pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo. Správa daní je neverejná okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje. Správca dane je povinný vykonať úkony pri správe daní aj z vlastného podnetu, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj vtedy, ak daňový subjekt nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti. Pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre vyrubenie alebo vybratie dane. Daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti. Právom aj povinnosťou daňových subjektov a iných osôb podľa § 4 ods. 2 písm. d/ pri správe daní je úzko spolupracovať so správcom dane. Správca dane dbá na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Zo skutkových zistení nesporne vyplýva, že správca dane v danom prípade k určení dane podľa pomôcok pristúpil až po zistení objektívnej nemožnosti určiť daň, v dôsledku nepredloženia daňových dokladov v stanovenej lehote, t.j. do ukončenia daňovej kontroly. Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti žalobcu, že daňové úrady a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky chránia fiškálne záujmy štátu. Ich úlohou je vykonávať dozor, aby si daňové subjekty splnili v súlade s hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Je povinnosťou daňového subjektu preukázať, že skutočnosti, t.j. rozhodné údaje, ktoré majú vplyv na správne určenie dane, to platí aj pre údaje uvedené v daňovom priznaní, sú úplné a správne. Ak daňový subjekt nespĺní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, daň určí správca dane podľa pomôcok. Správca dane pritom vychádza z dostupných podkladov. Ak daňový subjekt nespĺní niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho v súčinnosti s ním nemožno daň určiť (napr. nepodá daňové priznanie, urobí úkon dôsledkom, ktorého je zníženie dane alebo nemožní vykonať daňovú kontrolu a pod.), správca dane je oprávnený určiť daň sám, pričom vychádza z dokladov, ktoré má k dispozícii, alebo

ktoré si sám zaobstará. V preskúmanej veci daňový subjekt so správcom dane nespôlpracoval, preto boli splnené zákonom stanovené podmienky na určenie dane podľa pomôcok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

Len na doplnenie uvádza k odvolacím dôvodom nasledovné:

Pri určovaní dane podľa pomôcok nedochádza k preverovaniu alebo zisťovaniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, ale k samotnému určeniu dane podľa pomôcok. Takýto postup je dôsledkom nesplnenia si povinností daňovníka v zákonom určenom rozsahu a zákonom určených lehotách. Správca dane nie je povinný o pomôckach, ktoré má k dispozícii, informovať daňový subjekt, určuje daň podľa pomôcok bez súčinnosti daňového subjektu.

K opakovanej námietke, že správca dane pri určení dane nezohľadnil nutné výdavky na dodávky vody, tepla, energie, ako ani ostatné náklady, nutné na prevádzku budovy, odvolací súd uvádza, že správca dane postupoval správne, keď uvedené výdavky neposudzoval ako výhody pre daňový subjekt pri spôsobe určovania dane podľa pomôcok na daní z pridanej hodnoty, nakoľko zo spisového materiálu vyplýva, že žalobca k výkonu daňovej kontroly nepredložil žiadne faktúry a záznamy pre daň z pridanej hodnoty. Nebolo teda možné posúdiť, či ide o faktúry spôsobilé na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, ktoré musia byť vyhotovené platiteľom dane.

Nemohol prihladiť ani na námietku žalobcu, že protokol o určení dane podľa pomôcok č. 9711401/5/131676/2013/Med zo dňa 11. januára 2013 je zavádzajúci a jeho výsledok je v priamom rozpore s ústavou garantovaným slobodným podnikateľským prostredím. Vo vzťahu k uvedenému dáva do pozornosti, že protokol o výsledku kontroly je podkladom pre začatie správneho konania, avšak samotný protokol nelimituje správne orgány v akomkoľvek rozhodovaní, či už procesnom alebo právno-aplikačnom, preto túto námietku nebolo možné považovať za opodstatnenú.

Za nedôvodnú pokladal aj odvolaciu námietku žalobcu, že správca dane nezohľadnil aj hotovostné platby ako podiely z výherných prístrojov, terminálov v roku 2010. Opätovne zdôrazňuje, že na takýto postup žalobca správcovi dane nepredložil žiadne doklady, keď tvrdil, že tieto už odovzdal na archiváciu, pričom archivujúca spoločnosť s ním nekomunikuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej veci zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP. Účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý

bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.